

DOBRORZECZENIE (12) *sb n*

Oba o oraz pierwsze dwa e prawdopodobnie jasne; e końcowe z tekstów nie oznaczających é.

sg N dobrorzeczeni(e) (7). *◇ D* dobrorzeczeniu (1). *◇ A* dobrorzeczeni(e) (3). *◇ I* dobrorzeczenim (1).

Sł stp brak, Cn notuje s.v. dobrorzeczliwy, Linde XVI w. s.v. dobrorzeczyć.

Błogosławieństwo; wysławianie (kalka lat. benedictio); benedictum Mącz, Cn (12) : Pańskie iest zbawienie, á na lud twoy dobrorzeczenie twoie. TarDuch D7v; Dobrorzeczenie Páńfkye czyni wżego hoyność BielKom B7; BielKron 45 marg; Mącz 87a.

dobrorzeczenie komu (2): Stáną ná gorze Gárizym ku dobrorzeczeniu Pánu [...] A przeciw im zafię ku przeklinániu ná gorze Hebal. BielKron 45; ArtKanc T11.

dobrorzeczenie za co (1): Dobrorzeczenie za dobrotliwość Páńfką vřtáviczne LubPs Iv marg.

Zwroty: »(od)dać dobrorzeczenie« (3): Da mu íprawcá zakonu tu dobrorzeczenye/ Iz yuż we wřlytkich cnotach weźmye pomnożenye LubPs S6v; ArtKanc K8; KořakSzczęśl C.

»przykazać pod dobrorzeczenim« (1): Przetoż tobie łynu przykazuię/ [...] pod mym dobrorzeczenim żeby ią zá mąż wydał iáko ná to słuřza HistRzym 30v.

Szeregi: »dziękczynienie, dobrorzeczenie« (1): Tobieć [Boże] słuřszy dziękczynienie/ lámemu dobrorzeczenie ArtKanc T11.

»dobrorzeczenie i wysławianie« (1): V wřzech ludzi wiecznemi czáły nie vřtánie/ Dobrorzeczenie wielkie y teź wyřławianie. KořakCath B2.

Synonimy: bogosławienie, wysławianie.

Cf DOBRORZECZEŃSTWO, DOBRORZECZYĆ